

Soundclub

L'artesanía del so analògic

Text > ALÍCIA MARTÍNEZ

Font de les fotos > ARXIU DE SOUNDCLUB

Des de fa divuit anys, Lluís Costa (Salt, 1972) compagina la seva feina com a músic amb la de tècnic d'estudi. És un altre deixeble del desaparegut Joan Trayter (Music Lan), que el va introduir en la tècnica del so. Al llarg d'aquest temps, Costa ha recollit material analògic únic per aconseguir un so com el dels anys seixanta i setanta, que és, per al saltenc, «el millor que s'ha fet». Per Soundclub Studio han passat centenars de músics i grups, entre els quals hi ha Adrià Puntí, Sílvia Pérez Cruz, Kitsch, Morphium o Eduard Canimas, i fins i tot s'hi han gravat peces que han estat nominades als premis Grammy.

>> Lluís Costa amb la seva taula de so.

Als anys noranta, a les comarques de Girona només hi havia un estudi de referència, Music Lan, i els músics gironins gravaven allà o havien d'anar a Barcelona. L'interès de Lluís Costa pel so va anar creixent a mesura que anava gravant com a músic, i va acabar fent classes amb Joan Trayter a Music Lan. Costa va iniciar el seu camí com a tècnic i productor l'any 2000 a L'Estudi, un petit taller que tenia a casa dels seus pares a Salt, on la seva mare pintava. Sis

anys després es va traslladar d'aquesta «caseta» a un búnquer insonoritzat construït sobre plànol dins la mateixa finca, que ja va ser el Soundclub Studio. Al començament, pel club de so de Costa van passar amics i coneguts (el van estrenar The Blues Alligators i l'Ànec Mut, un grup d'animació infantil d'Adrià Puntí), però les seves gravacions no es van limitar només als cercles locals. Deixant de banda Adrià Puntí, que hi ha gravat gairebé tots els discos de la seva genial trajec-

tòria en solitari, Costa ha tingut al seu estudi músics com Sílvia Pérez Cruz, Morphium, Kitsch, Big Mama, Eduard Canimas, Gazpacho o The Gruixut's. Fins i tot pot presumir que les seves gravacions han estat nominades als Grammy. El 2007 va gravar amb un quartet de corda del Liceu i uns teclats que es van incloure a *Parte de mí* (Universal, 2008), un dels discos més reconeguts de Rosario Flores, en el qual la intèrpret feia versions dels seus artistes més apreciats, i el disc va ser nominat a aquests premis internacionals.

A la recerca de sonoritats *vintage*

La clau de l'èxit d'aquest petit estudi és l'aposta pel so analògic. Per a Lluís Costa, i per a la majoria de tècnics d'estudi, «el so dels anys seixanta i setanta és el millor que ha existit mai», i per això el músic saltenc s'ha convertit en un *friki* del material que emula el so d'aquella època. Soundclub disposa d'una gravadora analògica amb cinta, però la joia de la corona és una taula Studer, fabricada el 1991, que va adquirir fa quatre anys en la seva recerca del so *vintage* i que va pertànyer a Televisió Espanyola. De fet, va ser la taula amb la qual es va sonoritzar la retransmissió de la cerimònia inaugural dels Jocs Olímpics de Barcelona i només n'hi ha cinc més a tot el món.

Costa també ha adquirit material als estudis Metropolis de Londres (una referència per a artistes com Madonna o Amy Winehouse), com una taula de

>> Costa amb Adrià Puntí en plena sessió de gravació.

so que als anys vuitanta pertanyia a Manchester TV, gràcies a Michael Zimmerling, tècnic d'estudi i de directe de Simply Red, que va conèixer en un Primavera Sound. Zimmerling és un altre *friki* del so *vintage* i segueix la pista de material analògic d'arreu del món, una afició gràcies a la qual mantenen un contacte habitual.

La joia de la corona és la taula Studer, que va pertànyer a TVE i que li proporciona un so *vintage*

Soundclub és Lluís Costa. La majoria de músics que van a l'estudi busquen un so determinat, però, a més, que estigui comandat pel saltenc. Costa s'ha convertit en un artesà del so, tot i que adverteix que tenir-lo com a productor no és cap garantia d'èxit. «Alguns músics no ho entenen, perquè no saben distingir el món de l'estudi del món discogràfic», explica.

Com a orfebre del so *vintage*, «sempre estàs aprenent, és com pintar un quadre». Segueix formant-se, fins i tot fa un temps va anar a fer classes als llegendaris estudis d'Abbey Road a Londres. Per a Costa, la millor manera de pintar el quadre és fer-ho amb calma. Prefereix gravar els músics per separat, per poder copsar i polir tots els detalls.

Les parets de Soundclub guarden històries de gravacions amb moments màgics, però també de grups que es discuteixen i que no es posen d'acord. «Fins i tot bandes que han marxat enfadades a mitja gravació», explica Costa. Però entre les històries positives hi ha la satisfacció de gravar «cançons que haurien pogut ser *hits* de músics de per aquí, tot i que no ho han sigut». Considera que ha tingut molta sort, ja que «en divuit anys crec que només m'ha passat dues vegades que no m'agradés gens el que estava gravant». Ha participat tant en gravacions que s'han fet feixugues, de tota una tarda per fer una cançó, com en d'altres, com les d'Adrià Puntí, que a la primera ja surten bé.

A Soundclub Studio es va gravar l'himne del Girona FC, compost per Josep Thió i interpretat per The Gruixut's. I més enllà del vessant musical, Soundclub també ha estat seu

de doblatges, tant de pel·lícules com d'anuncis, amb algunes de les veus catalanes més reconegudes: Jordi Boixaderas, Lluís Soler, Pep Anton Muñoz o Toni Albà.

Música o tècnic?

«Per desgràcia no he pogut viure només de la música, tot i que no m'agradaria fer de músic cada dia», assegura Lluís Costa. El seu estudi li permet la conciliació familiar, cosa que tindria més difícil fent només de músic. Tampoc es considera músic, tot i que és un referent a Girona. «Em considero més un rocker, quan sento la paraula *músic* veig un senyor que toca en una orquestra o el que ha estudiat a l'ESMUC», assegura aquest músic autodidacte que toca d'oïda. «Si t'agradaven els Rolling Stones, no anaves al conservatori», diu. Per sort per a Costa, a Girona es va obrir l'Escola de Música Moderna i Jazz quan tenia setze anys, on va poder apropar-se als estils musicals que l'atreïen més.

El mes d'octubre Lluís Costa va fer-se tècnic a si mateix per gravar les versions definitives del seu proper projecte musical, que encara no té nom, amb el qual vol tornar a navegar per l'univers del rock.